

יעקב שי שביט

משא האבן

אינה יכול בלי האבן הזאת

לא כמו אז שהנחת לה לרביץ באשר היא
ממריא לבדה פקח ברוח הקסומה למחוזות
שאינם

עכשו תקופת האבן עכשו
היא העוררת חוזה אותך בנחיתה במעלה שביל הנחש
כבדה אך לא מנשא בכל נפתוליים

הנה היא שוב נשמטת וטוב שכך אתה יודע
אתה הנאבק אל הפסגות
כי מה חיה בלעדי משא האבן

לא אצן

שואף מרחקים ומגיע
ומבין שלא. אשריו שעוד
לא

מול הים

יושב על שפת הארץ
פושק שפתי
נוצר לשונותיה

אולי

כבן ארבעים הצטרפתי לריצות השדה של תלמידי במעלה הגבעות ובמורדותיהן
בשביליהם ובשבילם / להיות אתם // רצתי מיו"ד עד יו"ד-בי"ת וחוזר חלילה כל
יו"ד-בי"ת שנותי בינותם / בארץ היפה ההיא בחייהם ובמותם / עד שתם

פיוס הם מבגרים ממה שהייתי אז באותה ארץ שהיא כל כך לא אותה / ואני הזוכר לה
את ימי החסד כואב את שטיינה את הבלוטה / איך היא בורחת ממני שכל כך הייתי
רוצה שתשאר אתי שאשאר אתה // ואולי משום כך אני צועד בעוד חשך לקראת שחר
חדש / ואולי לשם כך אני מעמיק לשחות בים הרוגע ההומה הנרגש / כמו תלמידי
באותם ימים ממש

שחר אבקשה

בשובי
אני פורש לרוחה את כנפי החלונות
ומעיר מתנומתה את
שירת הצפרים

טירסיאס

"הוי. זה נורא להיות חכם כשאינ
תועלת ברבר. ידעתי זאת היטב
ואלמלא שכחתי לא הייתי בא."
[אדיפוס המלך, 316-318]

עם שחר חמושים בקנאות לזהות
נכנס אל הערים המפלאות
וחכלילי עינים נחכה לאות
לרוח הגדולה או לדממה רוטטת

שתצטלצל בלב
שתתחנן לתת את
מה שעוד נותר, ואז לא עוד לתהות
איך רק משאת הנפש יכולה להיות
צרופה וטהורה
פלאית ומפיטת

אך במפגש הזה המית הלב משחתת
ללא בדל שכחה,
ואין לאן לנהות
רק עוד להשתבש
רק שוב ושוב לראות
את כל הויתנו מטה ומתמוטטת

ואיש לחברו אלם מלהכחיש
ואיש-איש לעצמו ילאט: אתה האיש!

שתי שורות הפתיחה - בעקבות ארתור רמבו